

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
NIILO JÄÄSKINEN IŠVADA,
pateikta 2013 m. lapkričio 21 d.¹

Byla C-559/12 P

**Prancūzijos Respublika
prieš**

Europos Komisiją

„Apeliacinis skundas — La Poste — Viešoji įstaiga, turinti juridinio asmens statusą —
Valstybės pagalbos egzistavimas — Numanoma neribota valstybės garantija — Pranašumo samprata —
Reikalaujama įrodinėjimo pareiga ir įrodymų apimtis“

I – Įžanga

1. Apeliaciniame skunde Prancūzijos Respublika reikalauja panaikinti 2012 m. rugsėjo 20 d. Bendrojo Teismo sprendimą byloje *Prancūzija prieš Komisiją* (T-154/10; toliau – skundžiamas sprendimas), kuriame buvo atmestas jos ieškinys dėl 2010 m. sausio 26 d. Komisijos sprendimo 2010/605/ES dėl valstybės pagalbos C 56/07 (ex E 15/05), Prancūzijos suteiktos *La Poste*² (toliau – ginčijamas sprendimas).

2. Apskritai manau, kad nagrinėjant šį skundą reikia įvertinti tris pagrindinius klausimus. Pirma, dėl numanomos neribotos valstybės garantijos, kuria galėjo naudotis *La Poste*³ ir kurią Europos Komisija ginčijamame sprendime pripažino nesuderinama valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnį; antra, dėl tokios garantijos egzistavimui įrodyti reikalaujamos įrodinėjimo pareigos ir įrodymų apimtys bei, trečia, dėl klausimo, ar Komisija turi įrodyti egzistavus pranašumą, atsirandantį iš valstybės suteiktos numanomos garantijos, ir, jei taip, tai kaip.

3. Reikia pažymėti, kad ši byla ypatinga pirmiausia dėl nagrinėjamo atvejo aplinkybių numanomo pobūdžio, todėl ypač sunku taikyti valstybės pagalbos sampratą sudarančius kriterijus. Šiuo klausimu visų pirma reikia atkreipti dėmesį į tai, kad klausimai, būtini siekiant išsamiai išnagrinėti bylą, mano manymu, nebuvo ginčijami arba bent jau pakankamai aiškiai išdėstyti šiame apeliaciniame skunde. Tai taikytina pačiai numanomos neribotos garantijos sampratai Sąjungos teisėje, kuri man neatrodo galutinai apibrėžta. Be to, tai taikytina galimam ginčijamos EPIC statuso ir bendros ekonominės svarbos paslaugų sampratos ryšiui, kuris buvo išnagrinėtas tik labai ribotai.

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — OL L 274, p. 1.

3 — Kaip matyti iš ginčijamo sprendimo, viešajai pramoninio ir komercinio pobūdžio įstaigai (toliau – EPIC) prilygintai *La Poste* suteiktos ginčijamos garantijos egzistavimas buvo nustatytas įvertinus kelis požymius, iš kurių svarbiausi buvo nemokumo ir bankroto procedūrų netaikymas ir valstybės pripažinimas atsakinga už sutartinių įsiskolinimų padengimą (žr. minėto sprendimo 20–36 punktus).

II – Teisinis pagrindas, ginčijamas sprendimas ir skundžiamas sprendimas

4. Su *La Poste* statusą reglamentuojančios nacionalinės teisės ir bylos faktinių aplinkybių išsamiu pristatymu galima susipažinti skundžiamame sprendime.

5. Ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje Komisija pripažino, kad „Prancūzijos suteikta neribota garantija *La Poste* yra valstybės pagalba, nesuderinama su vidaus rinka. Prancūzija panaikina šią pagalbą ne vėliau kaip 2010 m. kovo 31 d.“ Be to, vadovaujantis to paties sprendimo 2 straipsniu, „Komisija mano, kad iš tiesų Paštą pertvarkius į akcinę bendrovę, jam suteikta neribota garantija bus faktiškai panaikinta. Realus šios neribotos garantijos panaikinimas ne vėliau kaip 2010 m. kovo 31 d. yra priemonė, galinti pagal [Sąjungos] teisės nuostatas panaikinti 1 straipsnyje nustatytą valstybės pagalbą“.

6. 2010 m. balandžio 2 d. Bendrojo Teismo kanceliarijoje pateiktu pareiškimu Prancūzijos Respublika pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo. Jame Prancūzijos Respublika nurodė, kad Komisija neteisėtai pripažino, jog, pirma, *La Poste* buvo suteikta valstybės garantija ir, antra, ši priemonė yra valstybės pagalba, nes nebuvo įrodyta, kad egzistavo pranašumas, kaip jis suprantamas pagal SESV 107 straipsnį⁴.

7. Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas atmetė visus Prancūzijos Respublikos nurodytus pagrindus ir atitinkamai patvirtino ginčijamo sprendimo teisėtumą.

III – Dėl apeliacinio skundo pagrindų

8. 2012 m. gruodžio 5 d. pateiktame apeliaciniame skunde Prancūzijos Respublika nurodo keturis pagrindus, iš kurių antrasis ir trečiasis padalyti į keturias dalis. Pirmajame pagrindė apeliante kaltina Bendrąjį Teismą, kad neatsižvelgė į pateiktų pagrindų prasmę, kai nusprendė, kad visi pagrindai buvo susiję su pranašumo egzistavimu, o ne valstybės išteklių perdavimo kriterijumi. Antrajame pagrindė apeliante nurodo, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes neteisingai nusprendė, kad Komisija pakankamai teisiškai patvirtino *La Poste* suteiktos valstybės garantijos egzistavimą. Trečiajame pagrindė apeliante kaltina Bendrąjį Teismą, kad kelis kartus iškraipė nacionalinę teisę. Ketvirtajame pagrindė apeliante teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes nusprendė, jog Komisija pateikė pakankamai pranašumo, atsiradusio dėl tariamos suteiktos valstybės garantijos, įrodymų. Komisija prašo atmesti visą apeliacinį skundą.

9. Manau, kad, nepaisant Prancūzijos Respublikos pateiktų pagrindų skaičiaus, pagrindinis šios bylos klausimas susijęs su jau minėtu probleminiu klausimu dėl principų, kurių turi laikytis Komisija, norėdama įrodyti buvus numanomą garantiją ir iš jos kilusį pranašumą. Todėl apeliacinį skundą ketinu nagrinėti perskirstęs pateiktus pagrindus pagal šiuos pagrindinius aspektus.

4 — Grįsdama ieškinį Bendrajame Teisme, Prancūzijos Respublika pateikė tris pagrindus. Pirmasis pagrindas susijęs su teisės klaida, nes Komisija teisiniu požiūriu pakankamai neįrodė valstybės pagalbos egzistavimo. Antrajame ieškinio pagrindė Prancūzijos Respublika tvirtina, kad Komisija padarė teisės ir faktinių klaidų, nes nusprendė, kad *La Poste* dėl savo EPIC statuso naudojosi numanoma ir neribota valstybės garantija dėl savo skolų. Trečiasis pagrindas susijęs su pranašumo, kaip jis suprantamas pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nebuvimu.

A – *Dél valstybės pagalba laikomos numanomos garantijos egzistavimo įrodymo (apeliacinio skundo antrasis ir trečiasis pagrindai)*

1. Šalių reikalavimai

10. Į dvi dalis padalytame antrajame pagrinde Prancūzijos Respublika iš esmės teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes nusprendė, jog Komisija pateikė pakankamai valstybės garantijos egzistavimo teisinių įrodymų.

11. Minėto pagrindo pirmoje dalyje Prancūzijos Respublika kaltina Bendrąjį Teismą, jog skundžiamo sprendimo 23 punkte klaidingai nusprendė, kad Komisija pagrįstai perkėlė įrodinėjimo pareigą ir taip įpareigojo Prancūzijos valdžios institucijas įrodyti, kad garantija nebuvo suteikta. Antroje dalyje Prancūzijos Respublika, kritikuodama ginčijamame sprendime įtvirtintas tariamas neigiamas prezumpcijos, kaltina Bendrąjį Teismą, kad skundžiamo sprendimo 73 ir 74 punktuose patvirtino ginčijamo sprendimo 126 ir 131 konstatuojamosiose dalyse Komisijos taikytą įrodinėjimo pareigos perkėlimą. Trečioje dalyje Prancūzijos Respublika kaltina Bendrąjį Teismą, kad skundžiamo sprendimo 119 punkte klaidingai aiškino Sprendimą *Komisija prieš MTU Friedrichshafen*⁵.

12. Antrojo pagrindo ketvirtoje dalyje Prancūzijos Respublika teigia, kad net jei, kaip Bendrasis Teismas nurodė skundžiamo sprendimo 120 punkte, „įrodymų, kuriuos turi pateikti Komisija, pobūdis iš esmės priklauso nuo numatytos valstybės priemonės pobūdžio“, tariamai nustatytos garantijos numanomas pobūdis vis tiek negali lemti mažesnių reikalavimų įrodinėjimo srityje arba įrodinėjimo pareigos perkėlimo. Tokiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 121 punkte klaidingai nusprendė, kad Komisija neribotos valstybės garantijos *La Poste* egzistavimą nagrinėjo pozityviai ir atsižvelgė į kelias sutampančias aplinkybes, kurių pakanka siekiant patvirtinti, kad tokia garantija egzistavo. Tačiau, apeliančės teigimu, numanomos garantijos egzistavimą galima įrodyti tik pozityviai.

13. Komisija savo ruožtu atsikerta, pirma, niekaip neperkėlus įrodinėjimo pareigos. Antra, ji nurodo, kad su tariamu neigiamų prezumpcijų arba prielaidų naudojimu susiję prieštaravimai yra tik pirmojoje instancijoje išdėstytų kaltinimų pakartojimas. Trečia, Komisija teigia, kad, primindama teismo praktiką minėtame Sprendime *Komisija prieš MTU Friedrichshafen*, ji siekė atkreipti dėmesį į pagrindinėje byloje jai tekusią sunkią užduotį, kaip tai pripažinta Sprendime *Komisija prieš Scott*⁶. Galiausiai Komisija siūlo su skundžiamo sprendimo 120 ir 121 punktais susijusią kritiką atmesti kaip nereikšmingą ir nepagrįstą.

14. Trečiajame pagrinde Prancūzijos Respublika iš esmės kaltina Bendrąjį Teismą, kad kelis kartus iškreipė nacionalinę teisę, kuria buvo grindžiami Komisijos argumentai, skirti pripažinti numanomos neribotos garantijos egzistavimą. Pirmoje dalyje apeliančė ginčija teiginį, kad Prancūzijos teisė neužkirto galimybės valstybei suteikti numanomą garantiją EPIC. Antroje dalyje Prancūzijos Respublika kaltina Bendrąjį Teismą, kad iškreipė nacionalinę teisę, kai patvirtino Komisijos išvadą dėl iš Įstatymo Nr. 80-539⁷ taikymo kylančių pasekmių. Trečioje dalyje remdamasi motyvavimo stoka Prancūzijos Respublika kaltina Bendrąjį Teismą, kad klaidingai prilygino valstybės atsakomybės atsiradimo sąlygas garantijos mechanizmui, atsižvelgiant į *Conseil d'État* sprendimą *Société fermière de*

5 — 2009 m. rugsėjo 17 d. sprendimas (C-520/07 P, Rink. p. I-8555).

6 — 2010 m. rugsėjo 2 d. sprendimas (C-290/07 P, Rink. p. I-7763).

7 — 1980 m. liepos 16 d. Įstatymas dėl administracinėse bylose paskelbtų priverstinių priemonių ir dėl viešosios teisės reglamentuojamiems juridiniams asmenims taikomų nutarčių vykdymo (*La loi n° 80-539 relative aux astreintes prononcées de matière administrative et à l'exécution des jugements par les personnes morales de droit public*) (JORF, 1980 m. liepos 17 d., p. 1799).

*Campoloro ir kt.*⁸, Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimą *Société de gestion du port de Campoloro ir Société fermière de Campoloro prieš Prancūziją*⁹ ir 1995 m. *Conseil d'État* komentarą¹⁰. Ketvirtoje dalyje apelianė nurodo skundžiamo sprendimo 102 punkte Bendrojo Teismo nagrinėtą klausimą dėl su viešosios paslaugos užduotimi susijusių teisių ir pareigų perleidimo.

15. Atsakydama į šiuos kaltinimus Komisija teigia, kad pateikiant apeliacinio skundo trečiąjį pagrindą, kuriame iš esmės pakartojamas Bendrajame Teisme pateiktas antrasis pagrindas, iš tiesų siekiama prašyti Teisingumo Teismo dar kartą įvertinti faktines aplinkybes ir įrodymus, todėl šis pagrindas akivaizdžiai nepriimtinas.

2. Vertinimas

16. Vietoje įžangos reikia pažymėti, kad garantijos samprata, nors iš pirmo žvilgsnio gerai žinoma, Sąjungos teisėje nėra apibrėžta vienodai. Nors Pranešime dėl SESV 107 ir 108 straipsnių taikymo garantijomis suteikiamai valstybės pagalbai¹¹ Komisija nurodė, kad „dažniausiai pasitaikančių rūšių garantijos yra susijusios su paskola arba kitu finansiniu įsipareigojimu, dėl kurio paskolos gavėjas turi susitarti su paskolos davėju; garantijos gali būti teikiamos individualiai arba pagal garantijų schemas“, ji „valstybės pagalba taip pat laiko palankesnes finansavimo sąlygas, taikomas įmonėms, kurioms dėl jų teisinio statuso netaikomos bankroto ar kitos nemokumo procedūros arba kurios dėl savo teisinio statuso gali naudotis valstybės garantija ar valstybės teikiamu nuostolių finansavimu“¹². Komisija taip pat atskiria „iš sutartinio šaltinio“ arba „kito teisinio šaltinio“ kylančias garantijas nuo „ne tokių akivaizdžių garantijų“.

17. Taigi šioje byloje svarbiausia, kad nagrinėjama numanoma neribota garantija susijusi su tokiais netiesioginiais įsikišimais, dėl kurių automatiškai neatsiranda atitinkamas pranašumas naudos gavėjams. Ši grupė, be kita ko, apima numanomas garantijas, kylančias iš naudos gavėjui taikomos ypatingos teisinės tvarkos arba ketinimų ar globos laiškų.

18. Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal teismo praktiką valstybės pagalba, be kita ko, pripažįstami valstybės kišimaisi, dėl kurių įvairiais būdais sumažėja įprastai įmonės biudžetui tenkančios išlaidos, kurios, nors ir nebūdamos subsidijos tiesiogine šio žodžio prasme, yra panašaus pobūdžio ir turi tokią patį poveikį¹³. Iš teismo praktikos matyti, kad dėl valstybės įsikišimo įmonės, kurioms jis taikoma, gali atsidurti palankesnėje padėtyje nei kitos ir gali kilti pakankamai konkretus pavojus, kad ateityje atsirastų papildoma pareiga valstybei, dėl kurio gali atsirasti našta valstybės ištekliais¹⁴. Iš tiesų SESV 107 straipsnyje įtvirtintą „bet kokia forma suteiktos pagalbos“ sąvoką reikia suprasti kaip taikytiną pranašumams ir tokio vienašalio pranašumo teisinis pobūdis arba tikslas nėra reikšmingi. Teisingumo Teismas nusprendė, kad valstybės garantijos forma suteiktas pranašumas gali lemti papildomą įsipareigojimą valstybei¹⁵.

8 — 2005 m. lapkričio 18 d. *Conseil d'État* sprendimas (*Recueil des décisions du Conseil d'État*, p. 515).

9 — 2006 m. rugsėjo 26 d. Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimas (pareiškimas Nr. 57516/00).

10 — Žr. ginčijamo sprendimo 139 punktą.

11 — Komisijos pranešimas dėl EB sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo garantijomis suteikiamai valstybės pagalbai (2008/C 155/02) (OL C 155, 2008, p. 10, 1.2 punkto pirma pastraipa; toliau – pranešimas).

12 — Žr. pranešimo 1.2 punkto antrą pastraipą.

13 — Žr. 2013 m. kovo 19 d. Sprendimą *Bouygues ir Bouygues Télécom prieš Komisiją ir kt. ir Komisija prieš Prancūziją ir kt.* (C-399/10 P ir C-401/10 P, 101 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

14 — Šiuo klausimu žr. 1998 m. gruodžio 1 d. Sprendimą *Ecotrade* (C-200/97, Rink. p. I-7907, 41 punktas).

15 — Minėto Sprendimo *Ecotrade* 43 punktas; 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimas *Residex Capital IV* (C-275/10, Rink. p. I-13043, 39–42 punktai) ir minėtas Sprendimas *Bouygues ir Bouygues Télécom prieš Komisiją ir kt. ir Komisija prieš Prancūziją ir kt.* (107 punktas).

19. Tačiau ypatingų sunkumų kyla dėl pačios pagrindinėje byloje nagrinėjamos numanomos garantijos, su kuria susijęs, be kita ko, pirmasis mano siūlomas nagrinėti antrojo pagrindo ketvirtoje dalyje išdėstytas kaltinimas, egzistavimo, nes nė viename Prancūzijos teisės akte jis tiesiogiai nenumatytas. Iš tiesų ginčijama pagalba kyla ne iš vienos atskiros priemonės, bet greičiau todėl, kad EPIC netaikytina bendroji bankroto procedūra, bet įtvirtinta atskira tokiems atvejams skirta tvarka ir teigiama, kad negalima situacija, kai savarankišką juridinio asmens statusą turinčių viešųjų subjektų išskolinimai kreditoriams liktų nesumokėti. Todėl išnagrinėjusi kelis šaltinius Komisija, remdamasi įvairiomis aplinkybėmis, pripažino, kad buvo suteikta numanoma neribota garantija.

20. Nagrinėjamomis aplinkybėmis reikia pateikti toliau nurodytas pastabas dėl įrodinėjimo metodo ir apimties bei Sąjungos teismo taikytinos kontrolės laipsnio.

– Numanoma garantija

21. Pirma, dėl nagrinėjimo metodo reikia pažymėti, kad „numanomos garantijos“ sąvoka, kurios apeliante neginčija, yra labiau metaforinė ir prieštaringa, nes garantijos samprata paprastai atitinka faktiniais veiksmais ar teisiniu aktu įtvirtintą užtikrinimą arba įsipareigojimą, sukeliantį ar galintį sukelti konkrečias pasekmes asmeniui, kuriam jis skirtas. Iš tiesų kreditorius negali remtis numanoma garantija taip pat, kaip aiškia garantija. Manau, kad net darant prielaidą, jog garantas galėtų ginčyti tokį „įsipareigojimą“, jo pagrindas greičiau galėtų kilti iš civilinės atsakomybės bendrųjų principų.

22. Taigi darant prielaidą, kad nagrinėjama sąvoka grindžiama konkurencijos teise¹⁶, reikia pripažinti, kad, kalbant apie SESV 107 straipsnio taikymą, „numanomos garantijos“ samprata nėra išimtinai teisės sąvoka, bet siejasi ir su faktinių aplinkybių nagrinėjimu. Iš tiesų „numanomos garantijos“ samprata su Sąjungos teise susijusi tuo, kad ja vieningai apibūdinamas nacionalinių valdžios institucijų „elgesys“, jei taikoma, dėl jo ekonominių pasekmių prilygstantis minėtos garantijos naudos gavėjui teikiamai valstybės pagalbai.

23. Didžiausia problema susijusi su nagrinėjamos garantijos numanomu pobūdžiu, kuris išplaukia iš teisinių ir faktinių požymių. Taigi numanoma garantija yra ir išvestinis, ir preziumuojamas reiškinys¹⁷. Pagrindinė priežastis, dėl kurios šia samprata remiamasi valstybės pagalbos teisėje, yra ta, kad nagrinėjamomis aplinkybėmis sukuriamą tokia pati finansinė situacija kaip ir valstybei narei suteikus neribotą aiškią garantiją įmonei, kai ši įmonė neprivalo mokėti garantijos ekonominę vertę atitinkančio įnašo.

24. Todėl informacijos visumos metodas man atrodo labai tinkamas siekiant nustatyti, ar buvo tokia numanoma priemonė¹⁸, ypač kai šis metodas yra taikomas valstybės pagalbos srityje¹⁹.

16 — Visų pirma reikia pažymėti, kad numanomos garantijos forma suteiktos pagalbos galimas panaikinimas pagal ginčijamo sprendimo 1 straipsnį būtų sudėtingas. Nors Teisingumo Teismas jau yra nagrinėjęs netiesiogines priemones, šiuo atveju taikant ginčijamą priemonę kylantys sunkumai man vis dėlto atrodo išskirtinai dideli.

17 — Reikia pabrėžti, kad nesuderinamai pagalbai prilygstančios numanomos garantijos egzistavimą Komisija pripažino, nors nėra nacionalinės teisės akto, iš kurio paaiškėtų *La Poste* teisinis statusas.

18 — Kaip pažymėjau išvados byloje *Belgija prieš Deutsche Post ir DHL International* 87 ir 88 punktuose, reikia išlaikyti skirtumą tarp informacijos ir įrodymo sąvokų. Bendrasis Teismas turi ne įrodyti tam tikras aplinkybes, o gebėti daryti logiškas ir motyvuotas išvadas, remdamasis jam pateiktais objektyviais veiksniais (2011 m. rugsėjo 22 d. sprendimas, C-148/09 P, Rink. p. I-8573).

19 — Dėl didelių sunkumų Komisijai pradėti oficialią procedūrą kriterijaus žr. 2001 m. kovo 15 d. Bendrojo Teismo sprendimą *Prayon-Rupel prieš Komisiją* (T-73/98, Rink. p. II-867) ir neseniai priimtą 2013 m. sausio 24 d. Sprendimą *3F prieš Komisiją* (C-646/11 P, 31 punktą ir jame nurodyta teismo praktiką).

25. Iš tiesų Teisingumo Teismas jau yra pripažinęs, kad negalima visiškai atmesti galimybės Komisijai remtis aplinkybių visuma, iš kurios būtų galima nustatyti iš tikrųjų buvus pagalbos programą²⁰. Vis dėlto Komisija taip pat turi nurodyti norminius, administracinius, finansinius arba ekonominius veiksnus, pagal kuriuos buvo galima apibrėžti ginčijamą pagalbą²¹.

26. Šiomis aplinkybėmis norėčiau pateikti dvi pastabas. Pirma, kitaip nei, atrodo, teigia Komisija, manau, kad dėl priemonės „numanomo“ pobūdžio negalima teigti, kad ji tikrai egzistavo. Todėl numanoma garantija, nustatyta remiantis veiksnių visuma, turi būti pripažinta egzistuojančia tol, kol bus pateikta jos neegzistavimą patvirtinančių įrodymų. Šioje byloje gana paprasta pateikti tokių įrodymų, nurodant konkrečius atvejus, kai EPIC arba Prancūzijos teritorinio vieneto įsiskolinimai ilgą laiką nebuvo padengti, nors formaliai nebuvo pradėta bankroto ar nemokumo procedūra. Iš tiesų tokia valstybės narės gynyba lemtų, kad Komisijos sprendimas būtų pripažintas grindžiamu klaidingomis faktinėmis prielaidomis²².

27. Antra, Bendrasis Teismas turi nustatyti, ar įrodymai apima visus reikšmingus duomenis, į kuriuos reikia atsižvelgti norint įvertinti minėtus nacionalinių valdžios institucijų „veiksnius“, ir ar šie duomenys gali pagrįsti teiginį, kad įmonė yra numanomos valstybės pagalbos gavėja.

28. Iš tiesų, kaip priminė Teisingumo Teismas, Komisija gali padaryti akivaizdžią vertinimo klaidą, jei remtusi duomenimis, kurie neatspindi „[visų esminių duomenų], į kuriuos reikėjo atsižvelgti vertinant kompleksinę situaciją“²³.

29. Todėl kriterijus, pagal kurį garantijos buvimas turi būti „pozityviai įrodytas“, yra įvykdytas, kai Komisija, siekdama gero administravimo, rūpestingai ir nešališkai vykdo ginčijamų priemonių tyrimo procedūrą, kad priimdama galutinį sprendimą turėtų kuo išsamesnių ir patikimesnių įrodymų²⁴. Tokiu atveju, kaip nagrinėjamas šioje byloje, tai reiškia, kad reikia susieti visą informaciją, kuria remiantis būtų galima įtikinamai patvirtinti egzistavus priemonę, galinčią prilygti valstybės pagalbai. Tokį egzistavimą galima pripažinti ir jei nėra jį paneigiančios informacijos.

30. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 119 punkte priminęs Komisijos pareigas, susijusias su informacija, kuria galima pagrįsti išvadą, jog įmonė gavo pranašumą valstybės pagalbos forma, skundžiamo sprendimo 120 punkte Bendrasis Teismas patvirtino, jog įrodymų, kuriuos turi pateikti Komisija, pobūdis iš esmės priklauso nuo numatytos valstybės priemonės pobūdžio. Akivaizdu, kad Bendrasis Teismas taip išreiškė valstybės pagalba galinčių būti priemonių įvairovės sampratą, tačiau nepažeidė įrodinėjimo pareigą ir apimtį reglamentuojančių principų. Nagrinėdamas ginčijamos numanomos priemonės egzistavimo klausimą Bendrasis Teismas pritaikė anksčiau nurodytą išvadą ir minėtame 120 punkte teisingai nusprendė, kad numanomos garantijos egzistavimas gali būti nustatytas iš visų susijusių aplinkybių. Galiausiai, vertindamas pirmojoje instancijoje pateiktą antrąjį pagrindą, Bendrasis Teismas išvardijo visas sutampančias aplinkybes, kuriomis remiantis buvo pripažintas valstybės pagalbos egzistavimas.

31. Reikia pažymėti, kad nebuvo tiesiogiai ginčijama, jog EPIC netaikoma bendra arba speciali bankroto arba nemokumo procedūra. Tai reiškia, kad atskiros Bendrojo Teismo pripažinto veiksnio teisingumo ginčijimas negali būti laikomas pakankamu, siekiant įrodyti, kad priemonė, kurios egzistavimas įrodytas remiantis informacijos visumos metodu, neegzistuoja. Žinoma, nesant konkretaus

20 — 1994 m. balandžio 13 d. Sprendimas *Vokietija ir Pleuger Worthington prieš Komisiją* (C-324/90 ir C-342/90, Rink. p. I-1173, 15 punktas).

21 — Šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Vokietija ir Pleuger Worthington prieš Komisiją* 23 punktą.

22 — Šiuo klausimu žr. 2004 m. rugsėjo 14 d. Sprendimą *Ispanija prieš Komisiją* (C-276/02, Rink. p. I-8091, 37 punktas).

23 — 2005 m. vasario 15 d. Sprendimas *Komisija prieš Tetra Laval* (C-12/03 P, Rink. p. I-987, 39 punktas).

24 — Šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Komisija prieš Scott* 90 punktą.

numanomos garantijos buvimą paneigiančio pavyzdžio, apelianė turi prieštarauti dėl kiekvienos informacijos atskirai. Vis dėlto manau, kad ginčijanti šalis turi būti įpareigota įrodyti, jog *visi* informacijos visumą sudarantys elementai patvirtina, kad neribota numanoma valstybės garantija neegzistuoja.

32. Tai reiškia, kad dalyje antrojo pagrindo ir visame trečiajame pagrinde nurodytus kaltinimus galima atmesti kaip nereikšmingus, nes jais neginčijama bendra išvada dėl numanomos garantijos egzistavimo, o nurodoma įvairi atskirai vertinama informacija.

– Reikalaujama įrodinėjimo pareiga ir įrodymų apimtis

33. Antra, dėl įrodinėjimo pareigos neginčijama, kad Komisija turi įrodyti buvus priemonę, kurią galima pripažinti valstybės pagalba. Taigi Bendrasis Teismas teisingai aiškino Komisijos vaidmenį, kai skundžiamame sprendime daugelį kartų tikrino, ar Komisijos surinkti įrodymai yra pakankami²⁵, vadovaudamasis teismo praktika, pagal kurią Komisija visuomet turi išnagrinėti visą esant ginčijamai situacijai reikšmingą informaciją ir jos kontekstą²⁶, ir nepadaręs jokios teisės klaidos priėjo prie skundžiamo sprendimo 120 ir 121 punktuose įtvirtintos išvados. Atvirkščiai, nei teigia Prancūzijos Respublika, Bendrasis Teismas neperkėlė įrodinėjimo pareigos.

34. Dėl įrodymų apimties²⁷, kurios reikalauja teismas, nagrinėdamas jam pateiktus įrodymus, reikia trumpai aptarti teismo praktiką, susijusią su konkurencijos teise plačiąja prasme ir „common law“ principais. Kalbant apie konkurencijos teisės praktiką²⁸, nors ir nėra vienodo taikytinos įrodymų apimties apibrėžimo, Teisingumo Teismas reikalauja „teisiniu požiūriu pakankamai“ įrodyti faktines aplinkybes²⁹ arba „pakankamai tikslų ir sutampančių įrodymų“³⁰ ir, nesant gamintojų kartelį įrodančių dokumentų, taiko „rimtos, tikslios ir sutampančios informacijos visumos“ metodą³¹. Vertindamas koncentracijų tyrimus, Teisingumo Teismas taip pat taiko „didžiausios tikimybės“ kriterijų³². Kita vertus, „common law“ įtvirtintas skirtumas tarp, pirma, civilinėje teisėje taikomo mažiau griežto „standarto“, žinomo kaip „tikimybių pusiausvyra“ („balance of probabilities“), kuris reiškia, kad šalis turi įtikinti teismą, jog aplinkybė, kurią siekiama įrodyti, yra „labiau tikėtina nei ne“, ir, antra, baudžiamojoje teisėje taikomo griežtesnio „standarto“, apibūdinamo posakiu „be pagrįstos abejonės“ („beyond a reasonable doubt“), kuris reiškia, kad teismas, protingai išnagrinėjęs įrodymus, neturi turėti jokių pagrįstų abejonų dėl nusikaltimo elementų pasitvirtinimo³³.

25 — Dėl antrojo pagrindo Bendrajame Teisme, be kita ko, žr. skundžiamo sprendimo 66, 71, 78, 82, 87 ir 92–94 punktus.

26 — 2003 m. kovo 6 d. Bendrojo Teismo sprendimas *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen prieš Komisiją* (T-228/99 ir T-233/99, Rink. p. II-435, 270 punktas) ir 2008 m. gruodžio 17 d. Bendrojo Teismo sprendimas *Ryanair prieš Komisiją* (T-196/04, Rink. p. II-3643, 59 punktas).

27 — Dėl būtinybės atskirti įrodinėjimo pareigą nuo įrodymų apimties žr. generalinės advokatės J. Kokott išvados byloje *Akzo Nobel ir kt. prieš Komisiją* (2009 m. rugsėjo 10 d. sprendimas, C-97/08 P, Rink. p. I-8237) 74 punktą ir 64 išnašą.

28 — Sąvoka „įrodymų apimtis“ („standard of proof“) Teisingumo Teismo praktikoje tiesiogiai paminėta svarbiuose sprendimuose bylose, kuriose buvo priimti minėtas Sprendimas *Komisija prieš Tetra Laval*; 2007 m. sausio 25 d. Sprendimas *Sumitomo Metal Industries ir Nippon Steel prieš Komisiją* (C-403/04 P ir C-405/04 P, Rink. p. I-729); 2008 m. liepos 10 d. Sprendimas *Bertelsmann ir Sony Corporation of America prieš Impala* (C-413/06 P, Rink. p. I-4951) ir 2009 m. spalio 6 d. Sprendimas *GlaxoSmithKline Services ir kt. prieš Komisiją ir kt.* (C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P ir C-519/06 P, Rink. p. I-9291, 87 punktas).

29 — 1983 m. spalio 25 d. Sprendimas *AEF-Telefunken prieš Komisiją* (107/82, Rink. p. 3151, 136 punktas).

30 — 1984 m. kovo 28 d. Sprendimas *Compagnie royale asturienne des mines ir Rheinzink prieš Komisiją* (29/83 ir 30/83, Rink. p. 1679, 20 punktas).

31 — 1993 m. kovo 31 d. Sprendimas *Ahlström Osakeyhtiö ir kt. prieš Komisiją* (C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 ir C-125/85 - C-129/85, Rink. p. I-1307, 70 ir 127 punktai).

32 — Žr. minėto Sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America prieš Impala* 47, 51 ir 52 punktus. Bendrasis Teismas dar kartą pritaikė kriterijų 2005 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *General Electric prieš Komisiją* (T-210/01, Rink. 2005 p. II-5575) 64 ir 65 punktuose „tikėtina“, 331 punkte „numatyti <...> veiksmai yra pakankamai tikėtini“ ir 340 punkte „<...> Komisija nepadarė pakankamai tikėtinos ir įtikinamais įrodymais paremtos išvados, jog po koncentracijos susikūrus subjektas panaudojęs GECAS komercinį pajėgumą ir *GE Capital* padėties nulemtą grupės finansinį pajėgumą“.

33 — A. Sibony ir E. Barbier de La Serre „Charge de la preuve et théorie du contrôle en droit communautaire de la concurrence“, RTD Eur., 2007, p. 205.

35. Manau, kad numanomos garantijos, apie kurios buvimą sprendžiama iš visos informacijos, atveju įrodymų apimtis turėtų būti pagrįsta rimta tikimybe ir įrodymų pakankamumu. Taigi taikytina apimtis būtų didesnė nei paprasta tikimybė, bet mažesnė nei reikalavimas įrodyti be pagrįstos abejonės. Manau, kad būtent toks buvo Bendrojo Teismo tinkamai atliktas Komisijos pateiktos informacijos vertinimas.

36. Be to, toks požiūris, mano manymu, atitinka neseną teismo praktiką, pagal kurią Komisija turi įrodyti esant pakankamai tiesioginį ryšį tarp naudos gavėjui suteikto pranašumo ir valstybės biudžeto sumažėjimo arba pakankamai aiškią šiam biudžetui tenkančių išlaidų ekonominę riziką³⁴, tačiau nereikalaujama, kad toks sumažėjimas arba rizika atitiktų ar būtų lygūs minėtam pranašumui arba tokio paties pobūdžio kaip išpareigojimas valstybės ištekliais, iš kurio jie kyla³⁵.

37. Dėl Sąjungos teismo vykdomos kontrolės intensyvumo reikia priminti, kad jei Komisija turi didelę diskreciją valstybės pagalbos srityje, nes jai reikalingi sudėtingi ekonominiai vertinimai, Sąjungos teismų kontrolė, susijusi su sudėtingais ekonominiais vertinimais, yra ribota ir neturi viršyti patikrinimo, ar buvo laikytasi procedūrą ir motyvavimą nustatančių taisyklių, ar tiksliai nurodytos faktinės aplinkybės ir ar nebuvo akivaizdžios vertinimo klaidos bei piktnaudžiavimo įgaliojimais³⁶. Taigi teismas neturi savarankiškai įrodyti pagalbos egzistavimo ir jos dydžio ir taip pakeisti už šią užduotį atsakingą Komisiją³⁷.

38. Neginčijama, kad norėdama įrodyti buvus neribotą numanomą garantiją ir dėl jos atsiradusį pranašumą Komisija turėjo atlikti sudėtingą vertinimą.

39. Tokiomis aplinkybėmis visame antrajame pagrinde, ypač jo ketvirtoje dalyje, pateiktus apeliančės argumentus reikia atmesti, nes juose nėra jokios informacijos, kuria remiantis Bendrąjį Teismą būtų galima kaltinti, kad padarė teisės klaidą. Iš skundžiamo sprendimo motyvų, priešingai, matyti, kad Bendrasis Teismas nepažeidė su įrodinėjimo pareiga ir apimtimi susijusių taisyklių, kurias ką tik priminiau, ir galėjo tinkamai pagrįsti savo išvadą visa informacija, patvirtinančia numanomos valstybės garantijos egzistavimą.

– Papildomai nagrinėjami kaltinimai

40. Dėl antrojo pagrindo pirmų trijų dalių reikia pažymėti, kad, pirma, apeliančės kritika paremta klaidingu skundžiamo sprendimo 23 punkto, kuriame Bendrasis Teismas tik pateikė pagrindinę bylos faktines aplinkybes apibūdinančią informaciją, tačiau nepriėmė sprendimo dėl įrodinėjimo pareigos padalijimo, vertinimu. Antra, Prancūzijos Respublikos pateiktais argumentais tik kritikuojamas ginčijamas sprendimas, todėl jie nepriimtini. Be to, skundžiamo sprendimo 73 ir 74 punktuose nagrinėjamas pirmojoje instancijoje pateiktas antrasis pagrindas ir aiškinama nacionalinė teisė, kurios vertinimo Teisingumo Teismas negali kontroliuoti, išskyrus iškraipymo atvejį³⁸, kurio šioje byloje apeliančė neįrodė.

41. Trečia, dėl skundžiamo sprendimo 119 punkte nurodyto minėto Sprendimo *Komisija prieš MTU Freidrichshafen* pažymėtina, kad jame įtvirtintas draudimas Komisijai grįsti sprendimą neigiamomis prielaidomis, pagrįstomis tuo, kad nėra informacijos, kurios pagrindu būtų galima padaryti priešingą išvadą. Taigi jis tikrai taikytinas šioje byloje. Vis dėlto, kaip pažymi Komisija, Bendrasis Teismas galėjo tai priminti, siekdamas pabrėžti Komisijai tekusios sudėtingos užduoties atskleisti neribotos numanomos garantijos egzistavimą sunkumą.

34 — Šiuo klausimu žr. 2011 m. rugsėjo 8 d. Sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus* (C-279/08 P, Rink. p. I-7671) 111 punktą.

35 — Minėto Sprendimo *Bouygues ir Bouygues Télécom prieš Komisiją ir kt. ir Komisija prieš Prancūziją ir kt.* 109–110 punktai.

36 — Minėto Sprendimo *Komisija prieš Scott* 64–66 punktai.

37 — Žr. 2010 m. kovo 3 d. Bendrojo Teismo sprendimą *Bundesverband deutscher Banken prieš Komisiją* (T-163/05, Rink. p. II-387, 38 punktas).

38 — Šiuo klausimu, be kita ko, žr. 2004 m. sausio 7 d. Sprendimą *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją* (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ir C-219/00 P, Rink. p. I-123, 49 punktas) ir 2006 m. kovo 23 d. Sprendimą *Müllhens prieš VRDT* (C-206/04 P, Rink. p. I-2717, 28 punktas).

42. Dėl trečiojo pagrindo reikia pastebėti, kad Prancūzijos Respublika kritikuoja visos informacijos elementų, kuriais Bendrasis Teismas rėmėsi vertindamas *La Poste* suteiktos garantijos egzistavimą, aiškinimą. Šiuo klausimu reikia priminti, kad nacionalinės teisės klaidingo vertinimo kaltinimas yra priimtinas, jei Bendrasis Teismas kaltinamas iškraipęs šią teisę³⁹. Taigi, kalbant apie Bendrojo Teismo išvadų dėl nacionalinių teisės aktų nagrinėjimą apeliaciniame procese, Teisingumo Teismas visų pirma turi jurisdikciją išnagrinėti, ar Bendrasis Teismas, vadovaudamasis jam pateiktais dokumentais ir kitais įrodymais, neiškraipė nagrinėjamų nacionalinių teisės nuostatų teksto, su šiomis nuostatomis susijusios nacionalinės teismų praktikos arba doktrinos. Toliau reikia nustatyti, ar Bendrasis Teismas, atsižvelgdamas į minėtą informaciją, nepriėjo prie išvadų, kurios akivaizdžiai prieštarautų tokios informacijos turiniui. Galiausiai reikia išnagrinėti, ar Bendrasis Teismas, vertindamas visą informaciją, kad nustatytų nagrinėjamų nacionalinės teisės aktų turinį, kuriam nors iš įrodymų nesuteikė neproporcingos reikšmės, palyginti su kitais įrodymais, jei tai akivaizdžiai matyti iš bylos medžiagos⁴⁰.

43. Vis dėlto taip nėra šio pagrindo trijose pirmose dalyse pateiktų argumentų atveju. Iš tiesų pirmiausia reikia pripažinti, kad nors Prancūzijos Respublika remiasi teisės klaidomis, iš tiesų ji siekia užginčyti Bendrojo Teismo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą ir, be kita ko, ginčyti faktinių aplinkybių ir dokumentų aiškinimą, kuriuo remdamasis šis teismas pripažino egzistavus numanomą garantiją. Iš tikrųjų minėtais argumentais pakartojama Bendrajame Teisme pristatyta kritika, todėl juos reikia pripažinti nepriimtinais. Bet kuriuo atveju iškraipymas, kuriuo remiamasi, nebuvo nei įrodytas, nei akivaizdus, todėl minėtus kaltinimus reikia atmesti. Dėl trečiojo pagrindo trečioje dalyje nurodytos motyvavimo stokos, susijusios su Europos Žmogaus Teisių Teismo praktika byloje *Société de gestion du port de Campoloro ir Société fermière de Campoloro prieš Prancūziją*, reikia pažymėti, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 96–99 punktuose šiuo klausimu pateikė pakankamai teisinių argumentų. Galiausiai trečiojo pagrindo ketvirta dalis buvo pateikta dėl papildomo motyvo, todėl ją reikia atmesti kaip nereikšmingą.

44. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, manau, kad Bendrasis Teismas tinkamai atliko savo ribotos kontrolės funkciją dėl numanomos garantijos egzistavimo. Todėl siūlau atmesti apeliacinio skundo antrąjį ir trečiąjį pagrindus.

B – Dėl iš numanomos garantijos kylančio pranašumo nustatymo (ketvirtasis pagrindas)

1. Šalių reikalavimai

45. Ketvirtajame pagrinde Prancūzijos Respublika teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes nusprendė, kad Komisija pateikė pakankamai teisinių įrodymų, jog iš tariamos *La Poste* valstybės suteiktos garantijos kilo pranašumas. Apeliantė nurodo, kad, pirma, Bendrasis Teismas pranašumo buvimo patvirtinimo atveju pažeidė įrodinėjimo pareigą ir įrodymų apimtį reguliuojančias taisykles, kai skundžiamo sprendimo 123 ir 124 punktuose nusprendė, kad dėl esamos pagalbos Komisija neprivalo įrodyti jos realių pasekmių, bet gali jas preziumuoti. Be to, net darant prielaidą, kad Sąjungos teisėje neįtvirtintas įpareigojimas įrodyti realų esamos pagalbos poveikį, Komisija bent jau turėjo įrodyti galimą poveikį. Taip pat tai buvo neteisėtai neįtraukta į 2008 m. komunikato 1.2 punktą. Tokiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas taip pat padarė klaidą, kai skundžiamo sprendimo 106 ir 108 punktuose nusprendė, kad Komisijos vertinimas buvo pagrįstas.

39 — 2002 m. spalio 24 d. Sprendimas *Aéroports de Paris prieš Komisiją* (C-82/01 P, Rink. p. I-9297, 56 ir 63 punktai).

40 — 2011 m. liepos 5 d. Sprendimas *Edwin prieš VRDT* (C-263/09 P, Rink. p. I-5853, 53 punktas).

46. Subsidiariai Prancūzijos Respublika teigia, kad Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus, visų pirma skundžiamo sprendimo 110 ir 123 punktuose nusprendęs, kad nors Komisija reitingų agentūrų vertinimo metodus nurodė tik siekdama patvirtinti, o ne įrodyti pranašumo egzistavimą, ji pateikė pakankamai įrodymų, patvirtinančių, jog ginčijama garantija iš tiesų suteikė pranašumą. Šiomis aplinkybėmis ji ginčija minėto sprendimo 111–116 punktus.

47. Be to, apeliante teigia, jog nepripažino, kaip nurodyta skundžiamo sprendimo 106 punkte, kad dėl to, jog dėl savo teisinio statuso įmonei netaikyta bankroto ar lygiavertė procedūra, ji galėjo „automatiškai“ įgyti pranašumą.

48. Komisija atsako, kad galima pagrįstai naudoti tą pačią nagrinėjimo schemą esamai ir naujai pagalbai, pagal kurią ši institucija neprivalo įrodyti tokių priemonių realių pasekmių. Dėl 2008 m. komunikato ginčijimo Komisija teigia, kad jis nepriimtinas visų pirma dėl to, kad procese Bendrajame Teisme nebuvo pareikštas prieštaravimas dėl teisėtumo. Dėl skundžiamo sprendimo 106 punkto Komisija teigia, kad, vadovaudamasis šiuo pareiškimu, Bendrasis Teismas galėjo tik atmesti jam pateiktą trečiąją pagrindą.

2. Vertinimas

49. Kaip jau esu nurodęs, visų pirma reikia išnagrinėti prielaidą, kad aplinkybės, dėl kurių kilo šis ginčas, yra „situacija, teisiniu ir faktiniu požiūriu“ sutampanti su aiškos garantijos egzistavimo situacija. Iš tiesų, kadangi šiuo atveju priemonės įprasta prasme nėra, numanoma garantija ypatinga tuo, kad „priemonė“ ir jos poveikis sutampa. Taigi šiam vertinimui svarbu nustatyti, kad numanoma garantija turi tokį patį poveikį kaip ir kylantis dėl aiškos garantijos, kuri yra tiesiogiai nustatoma priemonė ir visada gali turėti tam tikrą poveikį.

50. Pagal teismo praktiką, siekiant nustatyti, ar valstybės priemonė yra valstybės pagalba, reikia išsiaiškinti, ar įmonė gavėja įgyja ekonominį pranašumą, kurio nebūtų gavusi normaliomis rinkos sąlygomis⁴¹. Tačiau, mano manymu, reikia pripažinti, kad toks pranašumo nustatymo būdas neatitinka pagrindinėje byloje nagrinėjamos valstybės garantijos ypatumų⁴².

51. Taip pat neginčijama, kad SESV 107 straipsnio 1 dalyje nėra įtvirtintos skirtingos taisyklės pagal valstybės kišimosi priežastis arba tikslus; šie kišimaisi apibrėžiami pagal poveikį⁴³. Vertinant priemonę pagal SESV 107 straipsnį reikia atsižvelgti į galimą jos poveikį⁴⁴, visas reikšmingas aplinkybes ir jų kontekstą⁴⁵. Vis dėlto teismo praktika išsamiai neatsako į klausimus, kaip Komisija turi patvirtinti egzistavusį pranašumą, ir dėl priemonės poveikio pobūdžio, kurį ši institucija turi įrodyti, kai nustato egzistuojant iš numanomos priemonės kylantį pranašumą.

41 — *Ex multis* žr. 1996 m. liepos 11 d. Sprendimą *SFEI ir kt.* (C-39/94, Rink. p. I-3547, 60 punktas) ir 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimą *British Aggregates prieš Komisiją* (C-487/06 P, Rink. p. I-10515, 82 punktas).

42 — Be to, reikia pažymėti, kad pranašumo garantijų srityje nustatymas skiriasi ir todėl, kad garantija gali būti naudinga kreditoriui ir skolininkui arba tik skolininkui. Šiuo klausimu žr. generalinės advokatės J. Kokott išvados byloje, kurioje priimtas minėtas Sprendimas *Residex Capital IV*, 33 ir paskesnius punktus ir 1996 m. spalio 24 d. Sprendimą *Vokietija ir kt. prieš Komisiją* (C-329/93, C-62/95 ir C-63/95, Rink. p. I-5151, 56 punktas).

43 — 2012 m. birželio 5 d. Sprendimas *Komisija prieš EDF* (C-124/10 P, 77 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

44 — Žr. generalinio advokato P. Mengozzi išvadą byloje, kurioje priimtas minėtas Sprendimas *Bouygues ir Bouygues Télécom prieš Komisiją ir kt.* ir *Komisija prieš Prancūziją ir kt.*, bei 47 punkte nurodytą teismo praktiką, be kita ko, 1974 m. liepos 2 d. Sprendimą *Italija prieš Komisiją* (173/73, Rink. p. 709, 27 punktas); 1987 m. vasario 24 d. Sprendimą *Deuflil prieš Komisiją* (310/85, Rink. p. 901, 8 punktas); 1996 m. rugsėjo 26 d. Sprendimą *Prancūzija prieš Komisiją* (C-241/94, Rink. p. I-4551, 20 punktas).

45 — Minėto Sprendimo *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen prieš Komisiją* 270 punktas.

– Pranašumo egzistavimas

52. Pirmiausia, kalbant apie skundžiamo sprendimo 124 punkte įtvirtintą Bendrojo Teismo išvadą, kad realus pranašumo poveikis, kurį lemia valstybės garantija, gali būti preziumuojamas, pagrindinis Bendrojo Teismo argumentas, kuriuo remdamasis jis patvirtino Komisijos vertinimą ir pripažino pranašumo egzistavimą šioje byloje, atsispindi visų pirma 106 punkte, aiškinamame kartu su 108 punktu; jame Bendrasis Teismas pripažino, kad neribota garantija jos gavėjui leidžia gauti palankesnes kreditavimo sąlygas, nei jis būtų gavęs tik dėl savo paties nuopelnų, todėl – sumažinti biudžetui tenkančią jo našta.

53. Iš tiesų Bendrasis Teismas pripažino, kad garantijos suteikimas rinkos sąlygų neatitinkančiomis sąlygomis, pavyzdžiui, be atlygio suteikta neribota garantija, apskritai gali suteikti pranašumą ją gaunančiam asmeniui, nes dėl tos garantijos pagerėja jos gavėjo finansinė padėtis dėl to, kad sumažėja paprastai biudžetui tenkanti jo finansinė našta⁴⁶.

54. Šiuo klausimu reikia priminti, jog Teisingumo Teismas jau yra pripažinęs, kad jei neįrodoma buvus papildomo įpareigojimo valstybei suinteresuotoms įmonėms suteikti atitinkamą pranašumą, kurio negalima pripažinti automatiškai⁴⁷, įprastos bankroto procedūros išimtis numatančios sistemos taikymą ir galimybių individualiai išieškoti mokestinius įsiskolinimus nebuvimą galima pripažinti valstybės pagalba⁴⁸. Tokie pranašumai, kuriems pritaria nacionalinis įstatymų leidėjas, gali lemti papildomus įsipareigojimus valdžios institucijoms, galinčius pasireikšti viešųjų skolinių įsipareigojimų *de facto* atsisakymu, atleidimu nuo pareigos mokėti baudas ar kitas pinigines sankcijas arba sumažintu mokesčio tarifu⁴⁹.

55. Kalbant būtent apie pranašumo kriterijų, pažymėtina, kad Teisingumo Teismas, minėtose bylose *Ecotrade* ir *Piaggio* pripažinęs, kad „atrodo, jog dėl nagrinėjamų teisės aktų įmonės, kurioms jie taikomi, atsiduria palankesnėje padėtyje nei kitos“, nagrinėjo šiuos teisės aktus vertindamas galimybę atitinkamai įmonei vykdyti ūkinę veiklą, kai tokiai galimybei būtų užkirstas kelias taikant įprastas teisės nuostatas bankroto srityje. Todėl manau, kad teismo praktikoje jau pripažinta galimybė preziumuoti pranašumą, kai toks rezultatas tikėtinas pagal nagrinėjamų įmonių veiklą reglamentuojančius nacionalinės teisės aktus.

56. Be to, pagrindinėje byloje nagrinėjama situacija man atrodo ne aiškiai atitinkanti individualios pagalbos atvejį, bet labiau panaši į pagalbos schemą, kuri dėl taikymo EPIC turėjo įtakos *La Poste* teisei padėčiai. Todėl reikia pagal analogiją taikyti su pagalbos programomis susijusią teismo praktiką, pagal kurią Komisija gali apsiriboti šių programų požymių analize, sprendimo motyvuojamojoje dalyje siekdama įvertinti, ar dėl minėtų programų sąlygų jos suteikia vertingą pranašumą jos gavėjams prieš konkurentus ir gali duoti daugiausia naudos įmonėms, užsiimančioms prekyba tarp valstybių narių. Kiekvienos atitinkamos įmonės individualią situaciją reikia patikrinti tik pagalbos susigrąžinimo etape⁵⁰.

57. Be to, reikia pažymėti, kad iš Sprendimo *Residex Capital IV*⁵¹, susijusio su aiškia garantija, akivaizdu, jog „kai kredito institucijos paskolos gavėjui suteiktos paskolos garantas yra valstybės narės valdžios institucijos, paskolos gavėjas paprastai gauna finansinės naudos ir pagalbą, kaip ji suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, nes jo patiriamos finansinės sąnaudos yra mažesnės už tas, kurias jis patirtų, jei turėtų gauti tokį finansavimą ir tokią garantiją rinkos kaina“.

46 — Skundžiamo sprendimo 106 punktas.

47 — Šiuo klausimu žr. 1993 m. kovo 17 d. Sprendimą *Sloman Neptun* (C-72/91 ir C-73/91, Rink. p. I-887, 21 punktas).

48 — Šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Ecotrade* 45 punktą.

49 — 1999 m. birželio 17 d. Sprendimas *Piaggio* (C-295/97, Rink. p. I-3735, 42 punktas).

50 — 2011 m. birželio 9 d. Sprendimas *Comitato „Venezia vuole vivere“ ir kt. prieš Komisiją* (C-71/09 P, C-73/09 P ir C-76/09 P, Rink. p. I-4727, 63 punktas).

51 — Minėto sprendimo 39 punktas.

58. Taip pat manau, kad jei Teisingumo Teismas apskritai patvirtintų „numanomos garantijos“ sampratą ir pripažintų ją buvus šioje byloje, pranašumo egzistavimas galėtų būti preziumuojamas tokiomis pačiomis sąlygomis kaip ir aiškos garantijos atveju, kitaip tariant, nusprendus, jog tokia garantija gali pagerinti įmonės gavėjos finansinę padėtį. Todėl skundžiamo sprendimo 124 punkte Bendrasis Teismas teisėtai nusprendė, kad garantijos gali suteikti pranašumą jų gavėjams.

– Ekonominis kontekstas

59. Vis dėlto ši išvada neatleidžia Komisijos ir Bendrojo Teismo nuo pareigos atsižvelgti į teises ir ekonomines sąlygas, kuriomis veikia pranašumu tariamai besinaudojantis subjektas⁵². Iš tiesų, kaip jau esu nurodęs, Komisija turi galėti įvertinti nagrinėjamą pranašumą⁵³.

60. Prancūzijos Respublika kaltina Bendrąjį Teismą, kad padarė teisės klaidą, kai nusprendė, kad Komisija pagrįstai nurodė reitingų agentūras, siekdama „patvirtinti“, o ne „įrodyti“ *La Poste* turimo pranašumo egzistavimą.

61. Siekdama įrodyti, kad *La Poste* padėtis buvo pranašesnė dėl palankesnių kredito sąlygų nei būtų buvusi, jei nebūtų galėjusi pasinaudoti Prancūzijos valstybės neribota garantija, Komisija iš tiesų visų pirma rėmėsi reitingų agentūrų duomenimis ir jų taikomais metodais⁵⁴. Be to, Komisija pripažino, kad *La Poste* gavo ir valstybei nesumokėtas įmokas atitinkantį pelną⁵⁵.

62. Šiuo klausimu pirmiausia reikia pažymėti, kad remiantis prielaida, jog šioje byloje pranašumo egzistavimą galima preziumuoti, patvirtinamasis reitingų agentūrų duomenų pobūdis visiškai suderinamas su prezumpcijos samprata. Todėl kaltinimą, susijusį su nepakankamais įrodymais dėl pasinaudojimo reitingų agentūrų metodais ir duomenimis, reikia pripažinti nepagrįstu.

63. Be to, reitingų agentūrų metodais ir duomenimis Komisija rėmėsi būtent siekdama teisingai apibrėžti ginčijamos garantijos ekonominį kontekstą. Šiuo klausimu manau, kad jei šioje byloje netaikytinas privataus investuotojo kriterijus, instrumentų, kuriais Komisija gali remtis motyvuodama savo vertinimą, ratas turėtų būti labai platus. Todėl reikia pripažinti, kad buvo palankesnės kreditų sąlygos, paremtos reitingų agentūrų duomenimis. Be to, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 115–117 punktuose teisėtai patvirtino jų reikšmingumą ir atmetė kaltinimus, kad jam buvo pateikti išvadas su prielaidomis sutapatinantys argumentai. Kadangi šis kaltinimas susijęs su Komisijos taikyto metodo klausimu, siekiant įrodyti pranašumo egzistavimą valstybės garantijų atvejais, ketinu vėliau prie jo grįžti *obiter dictum*.

52 — Žr. 2008 m. liepos 1 d. Sprendimą *Chronopost ir La Poste prieš UFX ir kt.* (C-341/06 P ir C-342/06 P, Rink. p. I-4777, 128 punktas *a contrario*).

53 — Pagal analogiją žr. minėtą Sprendimą *Belgija prieš Deutsche Post ir DHL International* (84-87 punktai).

54 — Be to, tai atspindi požiūrį, kurio Komisija laikėsi priimdama panašų sprendimą dėl EPIC statusą tada turėjusios EDF (žr. 2003 m. gruodžio 16 d. Komisijos sprendimo 2005/145/EB dėl Prancūzijos suteiktos valstybės pagalbos bendrovei EDF (Prancūzijos elektra), elektros energijos ir dujų gamybos sektoriui (OL L 49, p. 9) 67-72 punktus. Dėl šio sprendimo ieškinių nebuvo pareikšta.

55 — Ginčijamo sprendimo 2.2 punktas.

– Skirtingas jau suteiktos pagalbos poveikis

64. Dėl naujos ir esamos pagalbos poveikio iš ginčijamo sprendimo 1 punkto matyti, kad Komisija nagrinėjamą priemonę pripažino susijusia su esamos pagalbos samprata⁵⁶. Be klausimų, kurie iš pirmo žvilgsnio galėtų kilti dėl tokio priskyrimo⁵⁷, pirmiausia reikia pastebėti, kad tokios numanomos garantijos poveikį laiko atžvilgiu sunku nustatyti, nes minėta garantija neatsirado dėl konkrečiu laiku priimto ir apčiuopiamo akto, bet ją lemia sutampančios aplinkybės. Vis dėlto kadangi pagal nusistovėjusią teismo praktiką pagalbos sąvoka turi būti taikoma objektyviai situacijai, kurią reikia vertinti Komisijos sprendimo priėmimo dieną, vykdant teisminę kontrolę turi būti atsižvelgiama tik į iki šios datos padarytus vertinimus⁵⁸.

65. Skundžiamo sprendimo 123 punkte Bendrasis Teismas nurodo Teisingumo Teismo praktiką, pagal kurią Komisija savo sprendime neprivalo įrodyti jau suteiktos pagalbos realaus poveikio⁵⁹. Teisingumo Teismas iš tiesų nusprendė, kad jei Komisija turėtų įrodyti jau suteiktos pagalbos realų poveikį, tai būtų naudinga valstybėms narėms, kurios teikia pagalbą pažeisdamos pareigą pranešti, kitų valstybių narių, kurios praneša apie planuojamą suteikti valstybės pagalbą, nenaudai⁶⁰.

66. Vis dėlto ši teismo praktika⁶¹ ne tik nėra susijusi su esamos pagalbos nagrinėjimu, bet Teisingumo Teismas joje netgi tiesiogiai nurodo tai, kaip nustatyti du kitus pagalbos sampratos kriterijus, t. y. poveikį prekybai ir konkurencijai, tik nemini pranašumo klausimo. Iš tiesų tai atitinka klasikinį požiūrį, pagal kurį Komisija turi tik išnagrinėti, ar pagalba *galėtų* paveikti prekybą ir iškraipyti konkurenciją, bet ne *įrodyti* nagrinėjamos priemonės *realų poveikį* minėtiems dviem kriterijams⁶².

67. Įtakos prekybai ir konkurencijos iškraipymo klausimu Teisingumo Teismas iš tiesų jau yra patvirtinęs, kad abi pagalbos rūšys, t. y. esama pagalba ir Komisijai iš anksto nepranešus suteikta pagalba, turi būti vertinamos vienodai⁶³. Tačiau šios teismo praktikos reikšmė nustatant pranašumo poveikį nėra nustatyta. Be to, iš skundžiamo sprendimo 123 punkto sunku aiškiai suprasti, ar Bendrasis Teismas siekė atskirti pranašumo nustatymą nuo kitų kriterijų nustatymo, ar teismo praktiką bylose *Boussac Saint Frères* ir *P&O European Ferries (Vizcaya) ir Diputación Foral de Vizcaya prieš Komisiją*, atvirkščiai, paminėjo siekdamas pagal analogiją atleisti Komisiją nuo pareigos pateikti ginčijamos priemonės suteiktų pranašumų poveikio įrodymų.

68. Be to, iš Bendrojo Teismo argumentų pristatymo matyti, kad nors skundžiamo sprendimo 123 punkte jis atmetė būtinybę patikrinti esamos neteisėtos pagalbos poveikį, 124 punkte nusprendė, jog realus pranašumo poveikis, kurį lemia valstybės garantija, gali būti preziumuojamas.

56 — Kadangi garantija buvo suteikta iki 1958 m., Komisija taikė 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias EB sutarties 93 straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 339), 1 straipsnio b punktą.

57 — Iš bylos medžiagos matyti, kad buvusi Pašto ir telekomunikacijų generalinė direkcija tik 1990 m. buvo pertvarkyta į du viešosios teisės juridinius asmenis – *France Télécom* ir *La Poste*, veikiančius nuo 1991 m. sausio 1 dienos. Kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 3 punkto, 2001 m. sausio 18 d. sprendime *Cour de cassation* patvirtino principą, pagal kurį *La Poste* buvo prilyginta EPIC. Reikia pažymėti, kad esamos pagalbos prielaida reiškia, kad iki 1990 m. numanomos garantijos mechanizmas galiojo, nes tai buvo su pačia valstybe susijęs subjektas. Taigi, atsižvelgiant į tokį aiškinimą, valstybė buvo savo pačios garantas.

58 — Minėto Sprendimo *Chronopost ir La Poste prieš UFX* ir kt. 144 punktas.

59 — 2006 m. birželio 1 d. Sprendimas *P&O European Ferries (Vizcaya) ir Diputación Foral de Vizcaya prieš Komisiją* (C-442/03 P ir C-471/03 P, Rink. p. I-4845, 110 punktas).

60 — 1990 m. vasario 14 d. Sprendimas *Prancūzija prieš Komisiją* (vadinamasis *Boussac Saint Frères*) (C-301/87, Rink. p. I-307, 32 ir 33 punktai).

61 — Žr. minėtą Sprendimą *P&O European Ferries (Vizcaya) ir Diputación Foral de Vizcaya prieš Komisiją* ir 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimą *Italija prieš Komisiją* (C-298/00 P, Rink. p. I-4087, 49 punktas).

62 — Žr. generalinio advokato F. Capotorti išvados, pateiktos byloje *Philip Morris Holland prieš Komisiją* (1980 m. rugsejo 17 d. sprendimas, 730/79, Rink. p. 2671), 4 punktą. Taip pat žr. minėtą Sprendimą *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Land Nordrhein-Westfalen prieš Komisiją* (296 punktas ir jame nurodyta teismo praktiką) ir 2006 m. sausio 10 d. Sprendimą *Cassa di Risparmio di Firenze ir kt.* (C-222/04, Rink. p. I-289, 140 punktas).

63 — 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimas *Italija prieš Komisiją*, (C-372/97, Rink. p. I-3679, 44 ir 45 punktai).

69. Atsižvelgiant į šį Bendrojo Teismo argumentų pristatymą, kuriam būdinga aiškumo stoka ir painus teismo praktikos taikymas, reikia pripažinti, kad skundžiamo sprendimo 123 punkte įtvirtintuose argumentuose buvo padaryta teisės klaida. Vis dėlto iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad dėl Bendrojo Teismo padarytos teisės klaidos skundžiamas sprendimas negali būti pripažintas negaliojančiu, jeigu jo rezoliucinė dalis grindžiama kitais teisiniais motyvais⁶⁴.

70. Kadangi skundžiamas sprendimas teisingai grindžiamas teiginiu, jog garantijos suteikiamas pranašumas gali būti preziumuojamas, minėta klaida negali paveikti skundžiamo sprendimo rezoliucinės dalies. Be to, galimą prieštaravimą dėl komunikato 1.2 punkto teisėtumo reikia pripažinti akivaizdžiai nepriimtiniu.

71. Galiausiai ketvirtajame pagrinde apeliančė kritikuoja skundžiamo sprendimo 106 punktą ir nurodo, jog posėdyje netvirtino, kad įmonės atleidimas nuo bankroto procedūros „automatiškai“ reiškia pranašumą. Manau, kad ši kritika paremta klaidingu skundžiamo sprendimo supratimu. Iš tiesų Bendrasis Teismas visai neteigė, kad buvo toks automatinis poveikis. Be to, joks iškraipymas nekyla iš apeliančės teiginių, todėl šiam kaltinimui negalima pritarti.

72. Tokiomis aplinkybėmis visą ketvirtąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

– *Obiter dicta* dėl privataus investuotojo kriterijaus

73. *Obiter dictum* ir nesiekdamas užginčyti skundžiamo sprendimo, norėčiau išnagrinėti procedūrinį klausimą, susijusį su metodu, kurį turi taikyti Komisija, nustatydamą pranašumo egzistavimą. Kaip matyti iš teismo praktikos ir Komisijos komunikato, siekdama nustatyti, ar suteikta garantija arba garantijų schema duoda naudos, Komisija turėtų vadovautis „investuotojo, veikiančio rinkos ekonomikos sąlygomis“, principu, pagal kurį reikia atsižvelgti į garantiją gaunančios įmonės galimybes gauti lygiaverčius finansinius išteklius kapitalo rinkoje⁶⁵. Kadangi privataus investuotojo kriterijus yra grindžiamas pagrįsto lygio atsipirkimo kriterijumi, reikia patikrinti, ar sandoris buvo įvykdytas įprastomis rinkos ekonomikos sąlygomis, atsižvelgiant į įvairių ekonomikos subjektų sąveiką⁶⁶.

74. Nors iš teismo praktikos matyti, kad priimdama elgesio taisykles Komisija apriboja savo diskreciją ir negali nukrypti nuo šių taisyklių, nes priešingu atveju jai gali būti paskirta sankcija⁶⁷, Komisija netaikė minėto kriterijaus ginčijamame sprendime, ir Bendrasis Teismas šio trūkumo nekritikavo. Todėl reikia atsakyti į klausimą, ar Bendrasis Teismas galėjo šiuo pagrindu remtis savo iniciatyva, apie tai informavęs šalis⁶⁸. Kadangi minėto kriterijaus taikymo klausimas nebuvo keliamas šiame apeliaciniame skunde, Teisingumo Teismas galėtų juo tinkamai remtis tik kaip esminio procedūrinio reikalavimo pažeidimu, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnį, susijusiu su pareigos motyvuoti pažeidimu⁶⁹.

75. Be to, reikia pažymėti, kad valstybės pagalbos srityje Teisingumo Teismas atskiria dviejų rūšių situacijas, t. y. kai valstybės kišimasis yra ekonominio pobūdžio ir kai jis susijęs su viešosios valdžios funkcijomis⁷⁰, o privataus ūkio subjekto kriterijus taikomas tik pirmuoju atveju. Tačiau Teisingumo Teismas neseniai nusprendė, kad ekonominis pranašumas, net ir suteiktas mokestinio pobūdžio

64 — Šiuo klausimu žr. 1998 m. balandžio 2 d. Sprendimą *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France* (C-367/95 P, Rink. p. I-1719, 47 punktas) ir 2011 m. kovo 29 d. Sprendimą *ThyssenKrupp Nirosta prieš Komisiją* (C-352/09 P, Rink. p. I-2359, 136 punktas).

65 — 2002 m. gegužės 16 d. Sprendimas *Prancūzija prieš Komisiją* (vadinamasis *Stardust*) (C-482/99, Rink. p. I-4397) ir komunikato 4.1 punktas.

66 — Šiuo klausimu žr. minėtą Sprendimą *Bundesverband deutscher Banken prieš Komisiją* (36 ir paskesni punktai).

67 — 2005 m. birželio 28 d. Sprendimas *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P ir C-213/211 P, Rink. p. I-5425, 211–213 punktai).

68 — Žr. 2009 m. gruodžio 2 d. Sprendimą *Komisija prieš Airiją ir kt.* (C-89/08 P, Rink. p. I-11245).

69 — Ten pat, 34 ir 35 punktai.

70 — Šiuo klausimu žr. 1994 m. rugsėjo 14 d. Sprendimą *Ispanija prieš Komisiją* (C-278/92-C-280/92, Rink. p. I-4103, 22 punktas) ir generalinio advokato P. Léger išvados byloje *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* (2003 m. liepos 24 d. sprendimas, C-280/00, Rink. p. I-7747) 20 punktą.

priemonėmis, turi būti vertinamas, be kita ko, atsižvelgiant į privataus investuotojo kriterijų, jei atlikus atitinkamu atveju būtiną bendrą vertinimą paaiškėja, kad vis dėlto atitinkama valstybė narė, nepaisant tokių viešajai valdžiai priskirtinų priemonių, minėtą pranašumą suteikė veikdama kaip jai priklausančios įmonės akcininkė⁷¹.

76. Šiuo klausimu reikia pažymėti, jog privataus investuotojo kriterijaus taikymas netinkamas numanomos valstybės garantijos atvejui ir jį reikia atmesti, be kita ko, todėl, kad minėta garantija susijusi su viešosios valdžios bendrąja prasme veiksmais ar neveikimu, o ne sprendimais, kuriuos ji priėmė kaip turtinių interesų atitinkamoje įmonėje, šioje byloje – *La Poste*, turėtoja. Vis dėlto manau, kad Bendrasis Teismas galėjo išnagrinėti šį klausimą savo iniciatyva.

C – Dėl Bendrajame Teisme pateiktų pagrindų prasmės (apeliacinio skundo pirmasis pagrindas)

77. Pirmajame pagrinde apeliantė kaltina Bendrąjį Teismą, kad skundžiamo sprendimo 53–57 punktuose nusprendė, jog visi nurodyti ieškinio dėl panaikinimo pagrindai susiję su pranašumo egzistavimo nustatymu, todėl su valstybės išteklių perdavimu susijusios sąlygos pažeidimu paremtas argumentas yra nepriimtinas, nes tai yra naujas vykstant procesui pateiktas pagrindas. Šiuo klausimu apeliantė taip pat nurodo, kad, kitaip, nei skundžiamo sprendimo 57 punkte teigia Bendrasis Teismas, ji posėdyje nepripažino, kad jos argumentai susiję tik su sąlyga dėl pranašumo egzistavimo.

78. Visų pirma reikia pripažinti, kad iš posėdžio protokolo, kurio teisingumo Prancūzijos Respublika neginčijo, neabejotinai matyti, jog atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą ji nurodė neginčijanti, kad jei Bendrasis Teismas pripažintų numanomos neribotos garantijos egzistavimą, būtų kalbama apie valstybės išteklius. Be to, po Bendrojo Teismo posėdžio vykusiam susirašinėjime⁷² Prancūzijos Respublika patvirtino, kad „jei Bendrasis Teismas pripažintų numanomos neribotos garantijos egzistavimą, būtų kalbama apie valstybės išteklius“. Tame pačiame laiške Prancūzijos Respublika taip pat patikslino, kokių įrodymų, jos manymu, turėjo pateikti Komisija, kad galėtų įrodyti tokios garantijos egzistavimą. Atsižvelgdamas į šias aplinkybes galiu prieiti prie išvados, kad Prancūzijos Respublika neneigia posėdyje išdėstytos savo pozicijos. Be to, galimas įrodymų iškraipymas turi būti akivaizdžiai matomas iš byloje esančių dokumentų, neatliekant faktų ir įrodymų vertinimo iš naujo⁷³. Tačiau taip nėra šioje byloje.

79. Be to, manau, kad atmesdamas su nuo valstybės pagalbos sampratos besiskiriančiu kriterijumi susijusį klausimą, kaip antai valstybės išteklių panaudojimo kriterijų, Bendrasis Teismas tik laikėsi teismo praktikos dėl draudimo perkvalifikuoti ieškinio objektą⁷⁴. Iš tiesų, nors kai kurios ieškinio dalys buvo susijusios su valstybės išteklių perdavimu, iš skundžiamo sprendimo 49 punkto, kuriame apibendrinami Prancūzijos Respublikos argumentai, aiškiai matyti, kad nė viename Bendrajame Teisme pateiktame pagrinde nebuvo tiesiogiai nurodytas šio kriterijaus vertinimas. Nemanau, kad Bendrasis Teismas privalo pertvarkyti jam pateiktus pagrindus, remdamasis įvairiose ieškinio dalyse minimomis nepilnomis nuorodomis⁷⁵. Todėl pirmąjį pagrindą taip pat reikia atmesti.

IV – Išvada

80. Apibendrinamas siūlau Teisingumo Teismui:

— atmesti Prancūzijos Respublikos apeliacinį skundą,

71 — Minėto Sprendimo *Komisija prieš EDF* 92 punktas.

72 — Apeliacinio skundo Teisingumo Teisme 3 priedas: 2012 m. birželio 15 d. Prancūzijos vyriausybės laiškas Bendrojo Teismo kanceliarijai.

73 — Be kita ko, 2010 m. kovo 18 d. Sprendimas *Trubowest Handel ir Makarov prieš Tarybą ir Komisiją* (C-419/08 P, Rink. p. I-2259, 30–32 punktai ir juose nurodyta teismo praktika).

74 — 2007 m. lapkričio 29 d. Sprendimas *Stadtwerke Schwäbisch Hall ir kt. prieš Komisiją* (C-176/06 P).

75 — Kaip siūliau savo išvadoje byloje, kurioje priimtas minėtas Sprendimas *Belgija prieš Deutsche Post ir DHL International*.

— nurodyti Prancūzijos Respublikai padengti savo ir Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas.